

Sygn. akt IV KK 540/21

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **P.M.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 listopada 2021 r.,
wniosku obrońcy skazanego w przedmiocie wstrzymania wykonania
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 grudnia 2020 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.
z dnia 21 lutego 2020 r., III K (...)

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

P.M. został oskarżony o to, że w dniu 8 maja 2019 r. w K. działając z zamiarem dokonania przewozu wewnątrzwspólnotowego, wbrew przepisom ustawy, substancji psychotropowych w znacznej ilości w postaci amfetaminy o wadze 502,8695 gram netto, polegającego na przewiezieniu wskazanych substancji z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium Austrii, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy policji, to jest o przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 2019 poz. 852), zwanej u.p.n.

Wyrokiem z dnia 21 lutego 2020 r., III K (...), Sąd Okręgowy w K. uznał P.M. za winnego tego, że w okresie od 6 do 8 maja 2019 r. w K. posiadał wbrew przepisom ustawy, substancje psychotropowe w znacznej ilości w postaci amfetaminy o wadze 502,8695 grama netto co stanowi występki z art. 62 ust. 2 w zw. Z art. 62 ust. 1 u.p.n. i za to na mocy art. 62 ust. 2 u.p.n. wymierzył mu karę

roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 70 ust. 2 u.p.n. Sąd orzekł przepadek młynka do marihuany, wagi i dwóch sztuk substancji, a na podstawie art. 70 ust. 4 u.p.n. nawiązkę w kwocie 5 000 zł na rzecz Stowarzyszenia [...]. Sąd zaliczył na poczet orzeczonej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności oraz o kosztach.

Wyrok zaskarżył w całości na niekorzyść oskarżonego prokurator, który zarzucił mu:

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a to art. 7, 92 i 410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną oceną dowodów sprzeczną z zasadami wiedzy, prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, a nadto nie oparcie się przez Sąd przy rozstrzyganiu sprawy na całości ujawnionych w toku postępowania dowodach mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a potraktowaniu ich wybiórczo;
- nieuwzględnienie w pełni zeznań świadka M.B., a potraktowaniu ich wybiórczo z pominięciem elementów przemawiających przeciwko wersji przedstawianej przez oskarżonego w swoich wyjaśnieniach;
- nieuwzględnienie w pełni zeznań świadka B.R., a potraktowanie ich wybiórczo z pominięciem elementów przemawiających przeciwko wersji przedstawianej przez oskarżonego w swoich wyjaśnieniach;
- nieuwzględnienie w pełni zeznań świadka W.B., a potraktowanie ich wybiórczo z pominięciem elementów przemawiających przeciwko wersji przedstawianej przez oskarżonego w swoich wyjaśnieniach.

W związku z tymi zarzutami prokurator wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Podczas rozprawy apelacyjnej prokurator zmodyfikował wniosek i wniósł o zmianę wyroku poprzez uznanie, że oskarżony dopuścił się przestępstwa zarzuconego mu aktem oskarżenia i wymierzenie mu kary 3 lat pozbawienia wolności.

Wyrok Sądu Okręgowego w K. został również zaskarżony przez obrońcę oskarżonego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze. Obrońca zarzucił mu rażącą niewspółmierność kary orzeczonej względem P.M. i wniósł o jego zmianę poprzez obniżenie orzeczonej wobec oskarżonego kary.

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2020 r., syn. akt II AKa (...), Sąd Apelacyjny w K. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzekając w zakresie czynu zarzucanego aktem oskarżenia uznaje oskarżonego za winnego tego, że w dniu 8 maja 2019 r., w K. wbrew przepisom ustawy usiłował dokonać przewozu wewnątrzwspólnotowego substancji psychotropowych w znacznej ilości w postaci amfetaminy o wadze 502,8695 gram netto, polegającego na przewiezieniu wskazanych substancji z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium Austrii, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy policji, to jest za winnego przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 u.p.n. i za ten czyn, na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 u.p.n., wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności. Sąd zmienił również podstawę prawną orzeczonego przepadku, okres pozbawienia wolności zaliczony na poczet kary, uchylił pkt V wyroku dotyczący kosztów. W pozostałym zakresie Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok i orzekł o kosztach.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego i zarzucił mu naruszenie art. 454 § 1 k.p.k. polegające na tym, że Sąd II instancji uznał P.M. nie tylko winnym popełnienia przestępstwa posiadania substancji psychotropowych, za jakie to został uznany poprzednio skazany przez Sąd I instancji, ale dokonując uzupełnienia opisu przypisanego skazanemu czynu, skazał go również za popełnienie kolejnego przestępstwa polegającego na usiłowaniu przewozu wewnątrzwspólnotowego substancji psychotropowych, za które to przestępstwo P.M. nie został skazany przez Sąd I instancji, gdyż Sąd ten nie dopatrył się podstaw do przypisania w ty zakresie winy skazanemu.

Obrońca wniósł o rozpoznanie kasacji jako oczywiście zasadnej, zwolnienie skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów związanych z opłatą od kasacji oraz o wstrzymanie wykonania orzeczenia. Wniósł również o wstrzymanie wykonania orzeczenia i o zwolnienie od opłaty od kasacji. Uzasadniając ten wniosek stwierdził krótki okres kary pozbawienia wolności pozostałej do odbycia sprawia, że kasacja może zostać rozpoznana po odbyciu tej kary.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest bezzasadny.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji świadczy o jego zasadności.

Taka sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie.

Z uwagi na wyjątkowy charakter instytucji kasacji i związane z tym procesowe skutki zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. wstrzymanie wykonania orzeczenia powinno nastąpić tylko wówczas, gdy zasadność złożonej kasacji jawi się jako nieomal pewna. To dopiero może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń. W sprawie niniejszej – nie przesądzając w tym miejscu końcowej oceny zasadności wniesionej kasacji – aż tego rodzaju zaszłość nie wystąpiła. Prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji nie jest na tyle wysokie, by stanowiło to wystarczającą podstawę do zastosowania przywołanej regulacji.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.